

Pipsa Lonka

TOINEN LUONTO

Vieraan lajin katse määrittelee ihmisen, antaa hänelle oikeat koordinaatit. Kuinka oma kielemme voisikaan sen kertoa? Vain vieraan silmistä saamme lukea, keitä ja millaisia olemme.

– Leena Krohn, Datura

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Liukuhihnalla seisoo ja kulkee ihmisiä, kukin omissa mietteissään. Osa seisoo paikoillaan ja antaa liukuhihnan kuljettaa heitä loputtomalta vaikuttavaa käytävää eteenpäin, osa kulkee määrätietoisin askelin ja liukuhihna jouduttaa heidän kulkuaan.

Liukuhihnan vieressä seisoo viulisti, joka soittaa Johann Sebastian Bachin Sarabanden. Viulistin jalkojen juuressa on virttynyt kertakäyttökahvikuppi.

Kaukana edessä, siellä missä liukuhihna viimein päättyy, ihmiset kaatuvat kuolleina maahan ja siirtyvät ruhoina toista liukuhihnaa pitkin toisaalle.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Elämä

Avara, vihreä puisto.

Vanhempi istuu puistonpenkillä puun alla ja pureskelee eväsleipää. Kauempana toisen puun alla seisoo tyttö ja katselee lintuja, puhelee, huojuttelee itseään. Emme kuule mitä tämä lintutyttö sanoo, mutta jotain ääntä hän pitää. Pikkulinnut sirkuttavat puussa ja lentävät välillä maahan tytön jalkojen juureen.

Vanhus köpöttelee hitaasti puistotietä. Joku hölkkää ohi.

Vanhempi kääntyy ympäri ja katsoo tyttöä, joka huojuttelee itseään puun alla. Sitten hän kääntyy takaisin, katsoo hetken suoraan meitä, on sanomaisillaan jotakin, mutta pudistaa kuitenkin hiukan päätään ja jatkaa eväsleivän syömistä. Toinen eväspaketti lepää penkillä hänen vierellään.

Nainen ja koira kävelevät ohi.

Vanhus istahtaa penkin toiseen päähän, nyökkää vanhemmalle, joka nostaa hetkeksi päätään. Vanhus jää katsomaan puunoksa vanhemman vieressä. Vanhempi kiusaantuu, nostaa päänsä ja heidän katseensa kohtaavat.

VANHUS

Toukka siinä koukistaa itseään oksalla.

Vanhus osoittaa oksaa vanhemman vieressä. Vanhempi kääntää päänsä ja katsoo oksaa. Ei näe.

VANHEMPI

Aha.

Nyt hän huomaa toukan.

VANHEMPI

Joo, katos vaan.

Vanhempi ja vanhus katselevat toukkaa hetken. Sitten vanhempi kääntää katseensa taakseen ja vilkaisee tyttöä, joka huojuttelee itseään puun alla. Joku toinen hölkkää ohi.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Liukuhihnalla seisoo ja kulkee ihmisiä, kukin omissa mietteissään. Osa seisoo paikoillaan ja antaa liukuhihnan kuljettaa heitä loputtomalta vaikuttavaa käytävää eteenpäin, osa kulkee määrätietoisin askelin ja liukuhihna jouduttaa heidän kulkuaan.

Liukuhihnan vieressä seisoo viulisti, joka soittaa Bachin Sarabandea. Viulistin jalkojen juuressa on virttynyt pahvinen kahvikuppi.

Kaukana edessä, siellä missä liukuhihna viimein päättyy, ihmiset kaatuvat kuolleina maahan ja siirtyvät ruhoina toista liukuhihnaa pitkin toisaalle.

Yksi ihmisistä katsoo liukuhihnan päähän ja näkee äkkiä todellisuuden: kuoleman, joka hihnan päättyessä odottaa. Hän kauhistuu, hän pakenee silmittömästi näkemäänsä.

Ihmiset liukuhihnalla häkeltyvät, heräävät horroksesta, katsovat toisiaan ja ihmistä joka rynnii pakokauhun vallassa heidän ohitseensa. He kurkkivat eteen ja taakse, mutta eivät näe. Viulistikin on lakannut soittamasta. Hän katsoo ympärilleen, koettaa käsittää mitä tapahtui.

Sitten, koska kukaan ei näe mitään epäilyttävää, he rauhoittuvat kuin sanattomasta sopimuksesta kukin omalle paikalleen ja vajoavat jälleen omiin mietteisiinsä aivan kuin mitään ei olisi tapahtunut, kuin heitä ei olisi varoitettu. Viulisti painaa soittimen takaisin leukansa alle ja jatkaa siitä mihin jäi.

Niin ihmiset jatkavat matkaansa liukuhihnan päähän, kuolevat ja siirtyvät ruhoina toista hihnaa pitkin pois.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Tottumus

Kahvihuone. Työntekijä ja harjoittelija tulevat.

TYÖNTEKIJÄ

Joo, ja sitten on kahvihuone...

HARJOITTELIJA

Joo.

Työntekijä napsauttaa kahvinkeitin päälle.

TYÖNTEKIJÄ

Sä voit valita sieltä jonkun kupin, jos et ottanu omaa mukaan?

HARJOITTELIJA

En mä.

TYÖNTEKIJÄ

No sieltä sitten.

Harjoittelija ottaa tiskikaapista ensimmäisen mukin käteensä.

TYÖNTEKIJÄ

Meillä on nämä omat vakimukit näin.

Työntekijä osoittaa.

HARJOITTELIJA

Joo.

Harjoittelija katsoo ovea, jonka vieressä on lavuaari ja naulakko.

TYÖNTEKIJÄ

Niin, siellä on käsienpesu ja...

Työntekijä menee lähelle ovea ja esittelee.

TYÖNTEKIJÄ

...käsidesi, saippua, pyyhkeet... roskis, kumihanskat... takit jätetään tähän ja mitäs vielä?

HARJOITTELIJA

Joo.

TYÖNTEKIJÄ

Äkkiä tähän tottuu.

HARJOITTELIJA

Nii...

TYÖNTEKIJÄ

Ja sitten sen jälkeen kaikki on vaan samaa.

HARJOITTELIJA

Niinpä.

TYÖNTEKIJÄ

Niin... jaa, jaa. No, ei kai tässä muuta, sen ihmeempää.

Harjoittelija nyökkää, kahvinkeitin purputtaa. Työntekijä vilkaisee kahvinkeitintä.

TYÖNTEKIJÄ

Ei taida olla tippunut vielä?

HARJOITTELIJA

Ei.

Työntekijä huokaa, istuu pöydän ääreen ja avaa lehden. Harjoittelija katsoo ulos ikkunasta.

Naakkoja lentää ohi.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Lupa tappaa 1

Leikkikenttä vehreässä puistossa. Lapsi leikkii, aikuinen istuu penkillä ja lukee kirjaa.

Lapsi piirtää hiekkaan kepillä laajan ympyrän, hänen oman alueensa. Muurahaisten polut risteilevät hiekalla. Lapsi teroittaa kivellä keppiä. Sitten lapsi asettuu valmiuteen alueensa rajalle.

LAPSI

Tästä ei saa tulla. Ei saa tulla. A!

Lapsi listii kepillä muurahaisen, joka ylittää hänen piirtämänsä viivan ja tulee ympyrän sisään.

LAPSI

Haa, kuolit. Ei saa tulla rajan yli, ei saa tulla tai kuolee. Kuuluuko?

Lapsi listii kepillä toisen muurahaisen, joka on tullut rajan yli.

LAPSI

Ap! Kuole.

Muurahaiset eivät tietenkään tiedä lapsen sääntöjä ja kulkevat omia polkujaan.

LAPSI

Ei saa tulla, ei saa.

Lapsi listii muurahaisia, jotka ylittävät maahan piirretyn rajan.

LAPSI

Kuole. Kuole. Kuole.

Lapsi listii yhä kiivaammalla tahdilla noita pieniä olentoja.

LAPSI

Ette tule! Ette tule! Ei saa tulla! Aaah, eih, eih, eih... Kuole. Kuole...

Muurahainen kiipeää lapsen jalkaa pitkin, pääsee iholle ja puree. Lapsi kiljuu.

LAPSI

AAAAIIIIIII!

Aikuinen nousee penkiltä ja tulee lapsen luo.

AIKUINEN

Mitä kävi?

LAPSI

Ne puri mua!

Aikuinen katsoo maahan ja näkee murahaiset.

AIKUINEN

Pitäiskö sun leikkiä jossain muualla, kun tässä menee muurahaisten polut.

LAPSI

Eikä kun tää on mun alue. Ne ei saa tulla tähän.

AIKUINEN

Mä luulen, ettei ne ymmärrä sun sääntöjä.

LAPSI

Mä piirsin rajan!

AIKUINEN

Ai. Niinpä piirsit.

LAPSI

Ne ei saa tulla tänne.

AIKUINEN

Millä niitä estää?

LAPSI

Mä tapan ne. Mä tapan kaikki, jotka tulee tähän. Näin.

Lapsi listii taas muurahaisia. Aikuinen katsoo.

LAPSI

Kuole. Kuole. Kuole. Kuole.

AIKUINEN

Tossa menee ikuisuus. Ja ne puree sua uudestaan. Mä tiedän paremman keinon.

LAPSI

Minkä?

AIKUINEN

Myrkytetään ne. Koko pesä.

Lapsi katsoo aikuista hämmästyneenä. Tuo on kaiken sen ulkopuolella, mitä hän olisi osannut ajatella – vielä.

LAPSI

Joo.

AIKUINEN

Okei. Haetaan myrkkyä. Tule.

Lapsi iskee kepin hiekkaan ja hyppää rajan yli aikuisen luo. Ottaa tätä kädestä ja he menevät.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Viulisti soittaa Bachin Sarabandea. Maassa hänen edessään on virttynyt kahvikuppi.

Liukuhihnalla seisoo ja kulkee ihmisiä, he antavat liukuhihnan kuljettaa heitä, osa kiirehtii toisten ohi. Ja kuten aikaisemminkin, siellä missä liukuhihna viimein päättyy, he kaatuvat kuolleina maahan ja jatkavat ruhoina matkaansa toista hihnaa pitkin.

Liukuhihnalla seisoo muiden joukossa pieni perhe: aviomies, riutunut vaimo sekä heidän teinikäinen lapsensa, joka on syventynyt pelaamaan jotakin peliä pienellä laitteella.

AVIOMIES

Olis voinu jotain vielä haukata.

RIUTUNUT VAIMO

Mitä?

AVIOMIES

Että olis voinu jotain vielä haukata.

RIUTUNUT VAIMO

Nii...

Aviomies pitelee vatsaansa hetken.

AVIOMIES

Huikoo.

RIUTUNUT VAIMO

Mitä?

AVIOMIES

Huikoo. Että olis jotain huikopalaa voinu vielä ottaa.

RIUTUNUT VAIMO

Nii... voi.

Aviomies silittelee vatsaansa ja katsoo sitä.

AVIOMIES

Ei sulla olis mitään?

RIUTUNUT VAIMO

Ei mulla taida olla.

Aviomies tönäisee poikaansa.

AVIOMIES

Onko sulla?

TEINI

Hä?

AVIOMIES

Jotain syötävää? Onko sulla mitään?

TEINI

Ei kai.

AVIOMIES

Ei kai. Katso nyt kunnolla, että onko vai eikö ole?

Teini kaivaa taskujaan. On siellä pala purkkaa.

TEINI

On mulla purkkaa...

Teini ojentaa purukumin isälleen.

AVIOMIES

No ni!

Aviomies pureskelee purkkaa.

AVIOMIES

Nälissään pitää jaksaa.

RIUTUNUT VAIMO

Mitä?

AVIOMIES

Että nälissään pitää jaksaa.

RIUTUNUT VAIMO

Nii...

Sitten perhe saapuu liukuhihnan päähän ja kuolee. Vain ruhot jatkavat matkaa toista hihnaa pitkin.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Erbarne dich 1

Sairaalan piha.

Sisko työntää vanhan äitinsä sairasvuoteessa sairaalan ovesta ulos pihalle. Pihalla veli odottaa vanhan notkoselkäisen harmaantuneen hevosen kanssa.

Vanha nainen itkee ilosta nähdessään hevosen. Vanha nainen ja Maaria-hevonen tervehtivät, nainen silittää hevosen turpaa. Hevonen haistelee vanhaa, jo kippuraksi käpristynyttä naista.

VANHA NAINEN

Oi Maaria, vanha luuska... niin... niin... Maaria, oma vanha luuska... niin... niin...

Sairaalan yöpaidoissa olevat potilaat avaavat sairaalan ikkunoita. Potilaat ja sairaalan henkilökunta soittavat Bachin Matteus-passiosta osan Erbarne dich, mein Gott.

VANHA NAINEN

Maaria... oma luuska, joo...

Sairaanhoitaja astuu sairaalan parvekkeelle ja laulaa.

SAIRAANHOITAJA

*Erbarne dich, mein Gott,
Um meiner Zahren willen... (x 3)*

(Sama musiikki jatkuu kahden seuraavan kohtauksen ajan.)

Erbarme dich 2

Vanhan naisen ja Maaria-hevosien yhteishautajaiset. Pöydillä on kynttilöitä sekä valokuvia äidistä ja Maariasta, sekä yhdessä että erikseen. Molemmista on kauniit isot kasvokuvat vieretysten keskeisimmällä paikalla.

Hautajaisvieraat kiertävät hissukseen noutopöytää, nyökkäilevät toisilleen sekä lähiomaisille. Kamariorkesteri soittaa hiljaa taustalla. Sisko huolehtii, että noutopöydässä on kaikkea mitä tarvitaan. Veli istuu kauempana ja voi henkisesti pahoin.

SISKO

Lisää kylmäsavurullia... Näin... nyt on... ottakaa, maistakaa näitä. Paisti on muuten mureaa... punaviinikastike... on sitäkin vielä, hyvä... anteeksi, nyt mä olen tiellä... anteeksi... joo...

Sisko vetäytyy veljensä viereen.

SISKO

No niin, hyvinhän tämä, eikö, kuitenkin?

VELI

Ei.

SISKO

Älä nyt. Tämä oli äidin toive. Kaksoishautajaiset.

VELI

...hautajaiset.

SISKO

Maaria eli hyvän hevosen elämän, parhaan mahdollisen... tämä on juhla-ateria.

VELI

Makaaberia.

SISKO

Luonnollista. Eläin syö eläimen.

VELI

Minä en syö.

SISKO

Älä nyt...

VELI

Minä en syö vainajaa.

Siskoa naurattaa äkkiä rajusti.

SISKO

Ei se nyt sentään äidin lihaa ole!

Veli ei kestä tätä, vaan hän nousee ylös ja livahtaa pois paikalta. Sisko naamioi hysterisen naurunsa itkuksi.

Erbarme dich 3

Veli nakkikioskilla. Puree lohdukseen jo kolmatta hampurilaista. Kyyneleet sekoittuvat ruokaan.

VELI

Äidillä oli tapana, aina lapsena, joskus yllättää ja tuoda meidät... nakkikioskille. Se oli sen semmonen, meidän perheen oma... tapa. Joskus yllättää...

Veli kääntyy nakkikioskinpitäjän puoleen.

VELI

Ne on tärkeitä ne. Eikö niin? Ne on tärkeitä ne... niin...

Nakkikioskinpitäjä ei käsitä mistä veli puhuu. Nakkikioskinpitäjä katsoo meihin, hän katsoo suoraan meihin. Veli haukkaa hampurilaista.

Sairaanhoitaja, nyt siviilivaatteissa, tulee veljen taa ja laulaa tämän olan takaa – kuin suojelusenkeli. Veli ei häntä näe, ei kuule.

SAIRAANHOITAJA

*Schaue hier, Herz und Auge
Weint vor dir bitterlich.
Erbarme dich, erbarme dich!*

*Erbarme dich, mein Gott,
Um meiner Zahren willen!*

Pimenee.

Sairaanhoitaja laulaa, orkesteri soittaa.

Pimeys.

Valokiila ja siinä kuva: Hevonen avaa silmänsä.

Eikä sinulta mitään puutu

Avara, vihreä puisto.

Vanhempi nojaa puuhun ja raaputtaa maata kengällään. Kauempana toisen puun alla seisoo tyttö ja katselee lintuja, puhelee, huojuttelee itseään. Emme kuule mitä tämä lintutyttö sanoo, mutta jotain ääntä hän pitää. Pikkulinnut sirkuttavat puussa ja lentävät välillä maahan tytön jalkojen juureen.

Vanhempi kurkistaa puun taakse ja katsoo lintutyttöä salaa. Sitten hän kääntää katseensa meihin ja puhuu.

VANHEMPI

Hän on minun tyttäreni. Kyllä, te näette aivan oikein. Hän on erityislapsi. Kehitysvammainen. Hän puhuu tuolla noille linnuille. En minä kuule mitä hän niille sanoo, hän vaikenee heti jos minä menen lähemmäksi. Minulle hän ei puhu. Ei ole koskaan puhunut, ei minulle eikä kenellekään. Vain linnuille. Enkä minä tiedä onko tuokaan puhetta. Joskus se kuulostaa kuin hän sirkuttaisi. Puhuuko minun tyttäreni lintujen kielellä?

Vanhemman katse harhailee pitkin puistoa.

VANHEMPI

En minä tiedä. Minä en tiedä enää mitään.

Hölkääjä, jolla on kuulokkeet korvillaan, juoksee ohi. Hän laulaa laulua, jonka kieltä hän ei osaa.

VANHEMPI

Minä tiedän vain sen, että täällä hän on onnellinen. Rauhallinen, tyyni. Joskus minä ajattelen, että me voisimme asua asuntovaunussa tässä puistossa. Tai minä voisin laittaa riippumaton tuohon puiden väliin, ja hän voisi nukkua siinä. Lähellä lintuja. Mutta miten se kävisi päinsä?

Tämä on julkinen puisto, ei täällä voi asua.

Mies ja kolme koiraa kulkevat ohi. Mies puhelee koirilleen: ”No Raimo, joo, mikä siellä on? Mikä on? Joku hyvä haju, niinkö? Oottakaa pojat Jeppeä, niin ootetaan... niin Jeppe haistaa, niin. No, Kalle, ei, ei kiusaa... joo mennään, mennään torille, niin tästä mennään torille, pojat muistaa, mennään torille joo...”

Lintutyttö kurottelee käsillään kohti puunlatvaa ja siellä kiikkuvia lintuja.

VANHEMPI

Täällä kaikki on hyvin, kunnes tulee ilta ja meidän on palattava takaisin kotiin. Se on kamalaa. Hän huutaa, hän puree minua.

Äiti työntää lastenvaunuja, joissa lapsi jokeltelee.

VANHEMPI

Kyllä me ymmärrämme toisiamme välillä. Välillä me ymmärrämme. Esimerkiksi nyt minä ymmärrän häntä. Minä näen hänestä onnen. Mikään ei voi viedä sitä pois häneltä. Paitsi minä. Minä riistan häneltä onnen joka päivä. Siksi hän vihaa minua. Ja siksi minä vihaan häntä.

Vanhempi kurkistaa puun taa ja katsoo tyttöä.

VANHEMPI

Miksen minä saa antaa hänelle onnea? Mitä minulta puuttuu? Mitä minulta puuttuu, mitä noilla hemmetin tiaisilla on? Mitä?

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Siunaustilaisuus

Supermarket. Kylmäaltaat ja niissä valmispakattujen lihapalojen hyllymetrit.

Pappi virka-asussaan tulee liha-altaan luo. Hän pysähtyy lihahyllyjen eteen, levittää purppuraisen liinan altaiden päälle ja nostaa yhden lihapakkauksen sille. Hän painaa päänsä, rukoilee hetken suljetuin silmin. Sitten hän avaa silmänsä ja laulaa Hildegard von Bingenin Caritas abundat in omnia.

PAPPI

Caritas abundat in omnia...

Ihmisiä kulkee liha-altaiden ohi. Joku hätkähtää nähdessään ja kuullessaan papin ja pyörtää nopeasti pois paikalta. Suurin osa vain vilkaisee laulavaa naista syrjäsilmillä ja nappaa tottuneesti hyllystä paketin. Joku päättää toimia ja hakee henkilökuntaa paikalle.

PAPPI

*...de imis excellentissima
super sidera...*

Kauppias itse on tullut katsomaan pappia. Hän katsoo naista hämmentyneenä. Sitten hän vilkaisee meitä, siis meitä jotka häntä katsomme ja seuraamme. Hän on silmin nähden kiusaantunut siitä tiedosta, että me näemme tämän.

PAPPI

...atque amantissima in omnia...

Kauppias ottaa puhelimen taskustaan, menee hieman kauemmas ja soittaa. Jälleen katse käväisee meissä, jotka hänen tekojaan seuraamme. Hän kääntää äkkiä päänsä pois.

PAPPI

*...quia summo Regi
osculum pacis dedit.*

Vartijat tulevat, he pysähtyvät kauppiaan viereen. Kauppias kohauttaa olkiaan. Vartijat kuuntelevat hetken.

PAPPI

Caritas abundat in omnia...

Sitten vartija 1 vetää housujaan vyölenkeistä ylemmäs ja astelee papin viereen ja tarttuu tätä kiinni olkapäästä.

VARTIJA 1

Ei auta. Mennääs sitten.

Nainen vaikenee ja sulkee silmänsä. Vartija 2 vilkaisee kauppiasta, joka seuraa tapahtumaa kauempana. Vartija 1 nyökäyttää päätään toiselle vartijalle ja molemmat vartijat tarttuvat pappiin. Pappi avaa silmänsä ja huutaa äkkiä ihmeen kovalla äänellä.

PAPPI

Anna meille anteeksi! Anna meille anteeksi!

Kauppias liukenee paikalta. Vartija kohentaa otettaan ja alkaa vetää pappia väkipakolla eteenpäin. Pappi vaikenee ja valahtaa reporangaksi. Hän jää roikkumaan vartijoiden käsien varaan. Vartijoilla on täysi työ raahata hänet pois marketista. Asiakkaat tuijottavat.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Kana kurkottelee kaulaansa.

Ihminen

Lintutyttö seisoo puun alla ja katselee lintuja. Pikkulinnut sirkuttavat puussa.

Vanhempi kuljeskelee kauempana ja puhuu puhelimeen. Emme kuule, mitä hän sanoo, mutta jotain ääntä hän pitää.

Tyttö nostaa katseensa meihin, suoraan sinuun. Hän tekee suullaan liikkeitä kuin hän puhuisi, tai sirkuttaisi. Mutta mitään ei kuulu.

Tyttö levittää kätensä auki. Linnut laskeutuvat tytön käsivarsille kuin puuhun. Tyttö ottaa linnut vastaan.

Linnut sirkuttavat.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Korento lepää tuulessa nyökkäilevällä heinällä.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Viulisti soittaa Bachin Sarabandea. Hänellä on virttynyt kertakäyttökahvikuppi edessään.

Ihmiset seisovat liukuhihnalla ja antavat hihnan kuljettaa heitä. Liukuhihnan päässä he kaatuvat kuolleina maahan ja jatkavat matkaa ruhoina toista hihnaa pitkin.

Suurin osa ihmisistä kulkee tiensä yksin, tai he ovat muuten vain vaiti. Yksi heistä vastaa kaihoisesti viululle.

IHMINEN

Uuu-uuu-uu-u-uu... uuuu-uuuu-uuuu-uu-u-u-u-uuuu... uuuu...

Muut ihmiset pälyilevät häntä. He vilkuilevat olkansa yli kuin katsoisivat jotain aivan muuta tai venyttävät kaulaansa nähdäkseen kuka siellä heidän edessään ulisee.

IHMINEN

...uuu-uuu-uuuu-uu-u-u-u-uuuu....

Kun tämä yksinäinen viululle vastaaja on näin vaivihkaa todettu vaarattomaksi, vajoavat ihmiset jälleen omiin mietteisiinsä.

IHMINEN

...uuu-uuu-uuu-uuu-uuu-uu-u-u-uuuu...

Vielä heillä on vähän matkaa liukuhihnan päähän, jossa heidän maallinen taipaleensa on pian päättyvä...

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Olemassaolo

Huone, jossa on seinänkokoinen ikkuna. Ikkunasta avautuu näkymä suurkaupunkiin, sen vilkkaille kaduille. Jill Bolte Taylor liikkuu liikuntalaitteella, missä jalat ja kädet tekevät harvinaisen isoa liikettä.

Journalisti tekee reportaasia Jillistä.

JOURNALISTI

Jill Bolte Taylor on kuuluisa aivotutkija. Hän kertoo kirjassaan *My Stroke of Insight* miten hän sai aivoverenvuodon aivojensa vasemmalle puolelle 10. joulukuuta 1996. Tuon aivoverenvuodon takia Jill Bolte Taylor kadotti sanat. Hän kadotti puheen, sanojen merkityksen, symboliikan.

Kesti kahdeksan vuotta korjata tuo kadotettu kyky, saada takaisin puhe, kahdeksan vuotta hän harjoitteli sanoja. Ja kun hän sitten myöhemmin kertoo, miten hän opetteli jälleen käsittämään sanat, hän kirjoittaa: ”sanat ovat kuvia”.

Jill liikkuu laitteella, joka on liikkumiseen tarkoitettu. Sellaisella, jolla voi tehdä myös hyvin pientä, mutta syviä lihaksia tehokkaasti vahvistavaa liikettä. Jill tekee tätä liikettä.

JOURNALISTI

Kun häneltä katosi kieli, Jill Bolte Taylor vain oli. Kaikki ja ei kukaan.

Hän kuvaa tuota sanattomana elämisen aikaa sanalla: Ilo. Siis myöhemmin, sitten kun hän on jälleen opetellut sanat, silloin hän nimeää tuon sanattomana elämisen ajan sanalla Joy eli ilo. Hän kertoo tuon ajan olleen hänelle puhdasta olemassaoloa. Vain ilo oli jäänyt jäljelle.

Journalisti katsoo hetken Jilliä, joka liikkuu liikuntalaitteella.

JOURNALISTI

Puhdas hiljaisuus. Tunteminen. Tunteminen oli jäljellä, mutta ei sanoja, joilla määritellä tuntemukset. Hän sanoo kokeneensa, että hän oli yhtä kaiken kanssa. Ettei hän alkanut eikä

loppunut.

Jill Bolte Taylor tekee liikuntalaitteella isoa liikettä.

JOURNALISTI

Kahdeksan vuotta Jill harjoitteli sanoja. Se oli hänen uhrauksensa. Sillä sanojen myötä katosi myös se päänsisäinen hiljaisuus, jota hän oli rakastanut.

Mutta hiljaisuuden hän uhraisi.

Journalisti katsoo meitä hetken aivan hiljaa.

JOURNALISTI

Niinpä, nykyään, on hänenkin päässään jälleen sama jatkuva puhe kuin meidän kaikkien muidenkin. Jatkuva sanavirta, pölinä.

Hiljaisuuden, ilon, yhteyden sijaan hänellä on sanoja.

Journalisti kääntyy kohti Jilliä ja katsoo tätä.

JOURNALISTI

Kannattiko tuo uhraus, Jill?

Jill ei vastaa.

JOURNALISTI

Jill?

Jill ei vastaa.

JOURNALISTI

Kadutko sinä?

Jill nousee pois laitteesta, joka on liikkumiseen tarkoitettu, ja menee pois.

JOURNALISTI

Tämänhän voi tulkita jonkinlaisena vastauksena kysymykseeni...



Pimeys.

Korvia huumaava jyly.



Kuolema

Miuku on kuollut. Se makaa eteisen matolla. Kaksi keski-ikäistä miestä on kumartunut sen puoleen. Toinen miehistä on polvillaan ja hän silittää kuollutta kissaa. Hän ei vain voi lakata silittämästä kissaa. Kyyneleet valuvat miehen poskilla. Puoliso seisoo miehen takana ja katsoo.

PUOLISO

Noo... riittäiskö se jo? Miuku on jo kuollut... Pitäiskö sun jo vähitellen lopettaa?

KESKI-ikäinen mies

Ei. Ei vielä. Ei vielä, ei vielä... tämä on minun käteni ja Miukun turkin välinen asia. Se ei ole vielä... Ei vielä. Vielä pitää, vielä...

Mies silittää kuollutta kissaa. Puoliso katsoo.

Ulkona kadulla kamariorkesteri soittaa frakeissa ja tummissa iltapuvuissa J.S Bachin aariaa Schlummert ein, ihr matten Augen. Solisti seisoo ikkunan takana ja laulaa.

SOLISTI

Schlummert ein, ihr matten Augen,

Fallet sanft und selig zu! (x 3)

Pimenee.

Pimeys.

Musiikki lakkaa.

Valokiila ja siinä kuva: Sisilisko vilahtaa kivikossa.

Lupa tappaa 2

Lapsi ja aikuinen samassa leikkipuistossa kuin aikaisemminkin.

Aikuinen istuu lukemaan. Lapsi ottaa kepin ja piirtää ympärilleen rajat. Seisoo ”maansa” keskellä ja odottaa muurahaisia. Mutta hiekassa ei näy liikettä. Lapsi kyykistyy katsomaan, katsoo, odottaa. Lapsi kaivaa kepillä maata. Odottaa. Mitään ei tapahdu. Lapsi astuu rajan yli ja etsii muurahaisia. Ei löydä. Lapsi katsoo aikuista, menee tämän luo.

LAPSI

Mitä mä tekisin?

AIKUINEN

Etkö sä leiki?

LAPSI

Joo, mut mitä?

AIKUINEN

Etkö sä voi leikkiä sitä mitä ennenkin? Täähän on sun suosikkipuisto.

LAPSI

Mut tääl ei oo enää mitään tekemistä.

AIKUINEN

Ai.

LAPSI

Kun mulla oli se leikki, ettei ne saa tulla mun alueelle, että jos ne tulee, niin mä saan tappaa ne.

AIKUINEN

Aha.

LAPSI

Mut ei täällä ole enää muurahaisia.

AIKUINEN

Niin...

LAPSI

Niin mitä mä nyt teen?

AIUKUINEN

Jaa jaa...

Lapsi katsoo aikuista odottaen. Aikuinen sulkee kirjansa.

AIKUINEN

Jos me etsitään joku toinen puisto?

LAPSI

Mikä?

AIKUINEN

Semmonen missä vielä on muurahaisia.

LAPSI

Joo.

AIKUINEN

Niin, pitäähän sulla olla jotain tekemistä.

Aikuinen laittaa kirjan kassiin ja nousee ylös ja ojentaa lapselle kätensä. Lapsi tarttuu käteen ja he menevät.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Alaston

Kesämökin vintti. Seinustoilla hylättyjä tavaroita, laatikoita, puhjennut uimapatja jne. Ulkona on kirkas ja kuuma kesäpäivä, valo tihkuu seinälautojen välistä ja pienistä harmaantuneista ikkunoista. Kärpänen surisee ikkunassa.

Kolme tyttöjä istuu lattialla piirissä. Tytöt leikkivät pullonpyöritystä. Yksi tytöistä pyörittää. Pullo pysähtyy ja osoittaa tyttöä 1.

TYTTÖ 2

Okei. Totuus vai tehtävä?

TYTTÖ 1

Totuus.

TYTTÖ 2

Ok... no, ja rehellisesti sitte.

TYTTÖ 1

Joo joo.

TYTTÖ 2

Mikä on sun kaikkein häpeällisin seksuaalinen muisto tai siis tapahtuma mikä liittyy seksiin ja mikä hävettää eniten?

TYTTÖ 3

Hirvee...

TYTTÖ 2

Mullaki oli hirvee. Anna tulla vaan.

TYTTÖ 1

En mä kehtaa...

TYTTÖ 2

Kehtaat. Se tässä on ideana.

TYTTÖ 3

Ei me kerrota ikinä kellekään. Kaikki pysyy mejän sisällä.

TYTTÖ 1

Ei mut siis se on niin... outo.

TYTTÖ 2

No?

TYTTÖ 1

Okei... Tää oli ehk viime kesänä, tai siis oli viime kesänä. Mä olin mun serkkujen luona niiden saarella, ja siellä on semmonen vanha leikkimökki missä mä saan nukkuu, siis yksin. Ja sit – no mä olin siellä ja ne muut oli lähteny käymään kaupassa tai jossain, niin et mä tiesin et mä olin ihan yksin siel koko saarella, ja sit mun teki mieli niinku no, masturboida, niin, niin mä sit riisuin alasti ja sit mä kävin siihen sängylle ja...

TYTTÖ 2

Ja kuka sut näki?

TYTTÖ 1

...no siis niin... tää on ehk outoo, mut siis kun mä olin siinä niin ja siis noin, niin äkkii sielt mun sängyn alta, siis niin, ni sielt tuli mun serkun koira. Se nukku siellä aina joskus, mut mä en vaan tajunnu et se oli siellä ku mä aloin niinku...

TYTTÖ 2

Siis koira?

TYTTÖ 1

Niin, ja siis se koira katto mua. Siis niinku se ois hävenny, tai et se olis sille noloo. Ja mua hävetti niin hirveesti, siis se kaikki, et mä olin alasti ja et se näki mut ja sen mitä mä tein...

TYTTÖ 3

Mut siis miks se sua nolottaa?

TYTTÖ 1

En mä osaa selittää. Se vaan... siis ku se näki mut. Et mä olin, jotenkin, emmä tiedä, paljastettu, niinku mä vasta siinä oisin oikeesti tajunnu et mä olin alasti ja että mä olin... no siis...

TYTTÖ 3

Mut siis koirathan voi nylkyttää jotain tyynyä ihan estoitta vaikka kuinka monen ihmisen eessä, et en mä tiedä et miks se olis hävenny sit sua...tai siis niin...

TYTTÖ 1

Nii... mut siltä se tuntu.

TYTTÖ 3

Joo...

TYTTÖ 1

En mä tiijä pystyyks sitä muut tajuu, se oli vaan ihan hirveetä. Se miten se katto mua. Ei siis syyllistävästi, vaan jotenki häveliäästi. Ja se halus heti sit pois sieltä mökistä, niinku pois siitä näkemästä mua.

TYTTÖ 2

En mä vaan tajuu. Sehän on koira.

TYTTÖ 1

Joo-o. Mut silti. Tai ehkä – niinku just sen takii.

TYTTÖ 2

Oliks toi oikeesti totta?

TYTTÖ 1

No oli!

TYTTÖ 2

Siis kaikkein häpeällisin muisto?

TYTTÖ 1

Kyllä. Saaks mä nyt pyörittää?

TYTTÖ 2

Joo...

Tyttö 1 pyörittää. Kärpänen surisee ikkunassa.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Ihmisen suu

Nainen seisoo yöpaitasillaan hämärässä keittiössä ja juo lasin vettä. Andersson-kissa katselee häntä sohvalta. Nainen kääntyy, katsoo suoraan meihin ja puhuu.

NAINEN

Minä näin unta, että minun suuhuni marssi loppumattomana virtana eläimiä. Kaikenlaisia eläimiä: Lampaista, sikoja, lehmiä, kirahveja, jopa leijonia, koiria ja kissoja. Minä en kyennyt sulkemaan suutani ja minun oli nieltävä kaikki ne eläimet nahkoineen karvoineen kaikkineen.

Se oli painajainen.

Nainen juo vielä yhden lasin vettä. Sitten hän katsoo kissaa, joka lepää sohvalla.

NAINEN

Suu, ihmisen suu, se on hautausmaa.

Andersson-kissa katsoo naista.

NAINEN

Hautausmaa.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Kala aukoo suutaan rantavedessä.

Lupa tappaa 3

Aikuinen ja lapsi tulevat merenrannalle.

AIKUINEN

No niin, katotaanpa.

Aikuinen koettaa löytää lapselle paikan, jossa kulkee muurahaisia.

LAPSI

Mitä?

AIKUINEN

Odota. Mä katon.

LAPSI

Näätkö sä?

AIKUINEN

...joo odota...

Aikuinen löytää muurahaisten polun.

AIKUINEN

No tässä on aika hyvä.

LAPSI

Mikä?

AIKUINEN

Tähän kun piirret, niin eiköhän löydy tekemistä.

LAPSI

Joo.

Lapsi piirtää maansa rajat kepillä ja jää odottamaan. Aikuinen katselee hajamielisenä päältä. Kohta muurahainen ylittää lapsen piirtämän rajan ja lapsi riemastuu. Hän iskee keppinsä muurahaiseen ja koettaa keihästää sen.

LAPSI

Et tule. Ei saa tulla. Ei saa, ei saa...

Jotain saman toistoa tässä tietysti on, mutta pian lapsi on jo paremmassa vireessä. Muurahaiset seuraavat vanhoja reittejään ja nyt niitä on lapsen rajojen sisällä enemmän. Lapsi tökkii hiekkaan.

LAPSI

Et tule! Ha haa! Kuole. Ha! Kuole! Mä tapan, mä tapan! Ei saa tulla! Ei saa tulla! Ha ha! Tapan! Tapan!

Koira juoksee rannalla ja näkee leikkinsä puoleen kumartuneen lapsen ja kepin, jota tämä heiluttaa. Koira ryntää lapsen luokse, haukahtaa, kumartaa ja tarttuu keppiin leikkiäkseen.

LAPSI

Ei! Ei saa! Aiiih!

Lapsi ja koira vetävät keppiä eri suuntiin, mutta lapsen voimat eivät jaksaa pitää keppiä itsellään ja hän kaatuu selälleen. Koira juoksee ja ravistaa keppiä innoissaan.

AIKUINEN

Hupsan. Ylös vaan.

Aikuinen auttaa lapsen ylös.

AIKUINEN

Sä taisit saada leikkikaverin.

Koira tuo kepin lapsen eteen. Koira odottaa jännittyneenä, että lapsi heittäisi kepin.

AIKUINEN

Heitä sille. Se tahtoo että sä heittelet sen kanssa.

LAPSI

Se rikkoo mun rajat!

AIKUINEN

Höpsis.

Aikuinen silittää koira.

AIKUINEN

Hieno koira, hyvä koira, hieno... Heitetäänkö sulle? Heitetäänkö? Joo...

Aikuinen ottaa kepin.

AIKUINEN

Katopa, noin!

Aikuinen heittää kepin. Koira juoksee kepin perään innosta haukkuen. Lapsi katsoo, tekee mieli osallistua tähän... Koira tuo kepin, telmii ympäriinsä.

AIKUINEN

Jätä! Jätä!

Koira laskee kepin aikuisen jalkoihin, jää odottamaan heittoa.

AIKUINEN

Heitä sä.

Lapsi kiemurtelee ja katsoo keppiä.

AIKUINEN

Heitä vaan.

Lapsi ottaa kepin ja heittää sen koiralle.

AIKUINEN

Hyvä!

Koira juoksee läpi maahan piirretyn viivan ja lapsi ponnahtaa sen perään, viivat sotkeentuvat.

Koira pyörittää päätään ja pureskelee keppiä onnellisena.

LAPSI

Jätä.

Koira katsoo lasta, jättää kepin.

LAPSI

Hyvä.

Lapsi ottaa kepin. Heittää. Koira säntää hakemaan keppiä. Lapsi hihkuu riemusta ja juoksee koiran perään. Viivat sotkeentuvat yhä pahemmin.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Pistiäinen kiipeää hiekassa.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Viulisti soittaa Bachin Sarabandea. Viulistin edessä on sama virttynyt pahvinen kahvikuppi.

Ihmiset seisovat liukuhihnalla ja antavat hihnan kuljettaa heitä. Liukuhihnan päässä he kaatuvat kuolleina maahan ja jatkavat matkaa ruhoina toista hihnaa pitkin.

Hihnan alkupäässä joku ihmisistä aivastaa. Sitten hän kaivaa taskustaan nenäliinan ja niistää nenänsä.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valinta

Suosittu ravintola parhaaseen ruoka-aikaan. Ruskeapukuinen mies ja hänen vaimonsa syövät ateriaansa ja nyökkäilevät ystävällisesti toisilleen.

Ison pöydän ääressä istuu isovanhemmat aikuisten lastensa ja näiden perheiden kanssa.

Perheen vanhin poika, nyt jo keski-ikäinen mies, istuu pöydän päässä, hän on selvästi tämän perheen suvereeni päämies. He odottavat ateriaansa ja mies kertoo tarinaa, jota muut nyökytellään kuuntelevat...

PERHEENPÄÄ

...niin minä sanoin sille vain että se on henkilökohtainen valinta, että jokaisella on vapaus valita itse ja minun valintani on tämä ja hänen on tuo, eikä siinä mitään, eikö niin? Että näin me voimme antaa toistemme elää ja kunnioittaa kaukaa toistemme valintoja. Sinä valitset noin, minä näin, se on henkilökohtaista eikä siihen tule muiden puuttua. Se on meidän vapautemme ja jokainen valitsee itse miten parhaaksi näkee ja kokee, eikö niin? Hän on valinnut noin, minä näin ja näin tämä maailma toimii...

Tarjoilijat kantavat ruokaa perheen pöytään.

PERHEENPÄÄ

Jaha. No niin!

Perhe katsoo ruokiaan tyytyväisenä.

PERHEENPÄÄ

No niin, käydäänhän käsiksi.

Perheenpää pistää haarukan ateriaansa ja leikkaa. Ruskeapukuinen mies huudahtaa kivusta.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Ai!

Ruskeapukuisen miehen vaimo katsoo miestäns kummastuneena. Mies pitelee kylkeään ja irvistää tuskasta.

VAIMO

Mikä on?

RUSKEAPUKUINEN MIES

Pistää.

VAIMO

Voi.

Perheenpää pureskelee suupalaansa.

PERHEENPÄÄ

Onpa, onpa!

Perheenpää leikkaa toisen palan. Ruskeapukuinen mies taittuu kivusta kahtia, yrittää tukahduttaa huutonsa.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Aaaah!

Tarjoilija näkee miehen tuskan. Hän katsoo meitä, hän katsoo suoraan meitä ja kiusaantuu siitä, että me todistamme tämän.

VAIMO

Mikä on?

RUSKEAPUKUINEN MIES

Sattuu...

*Perheenpää leikkaa ateriaansa. Ruskeapukuinen mies kiljahtaa tuskasta ja pitelee kylkeään.
Tarjoilija vilkaisee meitä uudestaan, kääntää sitten katseensa takaisin työhönsä.*

RUSKEAPUKUINEN MIES

Aiii!

VAIMO

Voi...

RUSKEAPUKUINEN MIES

Se leikkaa...

VAIMO

Mikä?

Perheenpää leikkaa jälleen ateriaansa, ruskeapukuinen huutaa tuskasta.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Aaaaa!

Ihmiset pälyilevät ruskeapukuista miestä, perheenpääkin katsoo haarukka koholla.

RUSKEAPUKUINEN MIES

...leikkaa minua...

VAIMO

Mikä?

RUSKEAPUKUINEN MIES

Tuo!

Ruskeapukuinen mies osoittaa perheen päämiestä, joka pistää nyt haarukan suuhunsa ja pureskelee. Ruskeapukuinen haukkoo henkeään.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Se syö minua!

VAIMO

Lopeta.

Perheenpää leikkaa ateriaansa. Ruskeapukuinen kaatuu tuskasta lattialle. Tarjoilija vilkaisee olkansa yli meitä.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Se syö minua!

VAIMO

Ei, apua... Soittakaa ambulanssi, soitakaa joku ambulanssi!

Tarjoilija kuulee vaimon pyynnön ja häipyä soittamaan. Ruskeapukuinen mies karjuu ja osoittaa miestä pöydän päässä.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Älä syö minua!

Perheenpää katsoo kummastuneena.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Sinä! Älä syö minua!

PERHEENPÄÄ

Umpihullu...

Perheenpää leikkaa ateriaansa närkästyneenä. Ruskeapukuinen mies huutaa tuskasta ja raivosta.

RUSKEAPUKUINEN MIES

AAAAAAAAA!

Ruskeapukuinen mies kääntyy vaimonsa puoleen.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Auta! Pyydä sitä...

Vaimo katsoo miestänsä, sitten hän nousee ylös ja katsoo miestä perheineen.

VAIMO

Mieheni on tullut hulluksi. Hän luulee, että te syötte häntä.

PERHEENPÄÄ

En minä syö häntä.

VAIMO

Ette tietenkään. Voitteko te kuitenkin odottaa kunnes me saamme hänet sairaalaan?

PERHEENPÄÄ

Minun ruokani jäähtyy...

VAIMO

Anteeksi.

PERHEENPÄÄ

Minä olen maksanut...

VAIMO

Tietysti. Anteeksi.

Perheenpää leikkaa ateriaansa, ruskeapukuinen mies huutaa tuskasta. Tarjoilija kurkistaa keittiön ovelta ja katsoo meitä. Kaikki katsovat miestä, joka pureskelee ateriaansa. Miehen perhe katsoo miestä, joka pureskelee ateriaansa. Mies leikkaa kaikesta huolimatta ateriaansa. Ruskeapukuinen mies kiljuu tuskasta. Mies pureskelee ja katsoo perhettä ympärillään. Hän on valintansa tehnyt.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Mikä ihminen on?

Ruskeapukuinen mies istuu sairaalan ruokalassa ja puhuu vastapäätä istuvalle miehelle.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Hän söi minut. Ajattele, istui ja söi. Noin vain järsi minun kylkeäni. Katso mikä se on nyt! Mitä minä sillä enää teen? Mikä ihminen on? Mikä ihminen on, joka syö toisen? Istuu ja syö, vaikka toinen huutaa tuskasta? Mikä ihminen se sellainen on? Mikä ihminen se sellainen on? Hän söi minut. Söi, noin vain, istui ja söi.

Vaimo saapuu ovensuuhun, katsoo miestänsä, kuuntelee.

RUSKEAPUKUINEN MIES

Minun vaimoni rukoili, että hän lopettaisi, mutta ei, hän vain söi ja söi. Mikä ihminen se sellainen on? Ja katso nyt minua, mikä minusta on tullut? Mitä minusta jäi jäljelle? Hän söi minut, maiskuti maiskuti...

Ruskeapukuinen mies puhkeaa itkuun, vastapäätä istuva mies nyökkää. Vaimo kävelee miehensä luo, ottaa tämän pään syliinsä ja silittää miehen päätä. Mies kiertää kätensä vaimonsa lanteille ja hautaa pään tämän syliin. Vaimo silittää miehensä päätä.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Emakko heilauttaa korvaansa.

Ensimmäinen luonto

Kahvihuone.

Työntekijät tulevat kahvitunnille. Heillä on yllään puhtaan valkoiset takit ja ohuet kumihanskat. He riisuvat kumihansikkaat ovensuussa ja heittävät ne kannellisen roskastiaan. He riisuvat valkoiset takit yltään ja laitavat ne naulakkoon roikkumaan. Heillä on omat vaatteensa takkien alla. He pesevät kätensä ja desinfioivat ne vielä lopuksi.

Harjoittelija tulee ovesta. Harjoittelija nyökkää muille, muut nyökkäävät hänelle. Harjoittelija riisuu kumihansikkaat ja heittää ne roskiin. Sitten hänkin pesee ja desinfioi kätensä, ripustaa valkoisen takin naulaan.

Muut työntekijät ovat jo ottaneet kahvimukinsa omilta paikoiltaan ja täyttäneet ne kahvinkeitTIMEN pannusta. Harjoittelija ottaa oman kahvimukinsa omalta paikaltaan ja täyttää sen kahvinkeitTIMESTÄ.

Työntekijä 1 avaa valmispullapitkon, leikkaa sen siivuihin ja tarjoaa muille.

TYÖNTEKIJÄ 1

No niin. Siinä olisi, vähän suuta makeaksi.

TYÖNTEKIJÄ 3

Onnea nyt sitten vaan.

TYÖNTEKIJÄ 2

Niin, onnea.

TYÖNTEKIJÄ 1

Kiitos. Vuosia vaan tulee, vaikkei erikseen pyydä.

TYÖNTEKIJÄ 3

Niin, niitä saa ihan ilmankin.

Harjoittelija menee kahvinkeitinille ja täyttää kahvimukinsa.

TYÖNTEKIJÄ 1

Noh... Ottakaa, ottakaa.

Muut työntekijät nyökkäävät kiitokseksi ja ottavat kukin palan.

TYÖNTEKIJÄ 2

Kiitos.

TYÖNTEKIJÄ 1

Ota sinäkin...

Työntekijä 1 tarjoaa pullaa harjoittelijalle.

HARJOITTELIJA

Kiitos.

Harjoittelija ottaa pullanpalan.

TYÖNTEKIJÄ 2

Hyvää on.

Työntekijät mutustavat pullaa.

TYÖNTEKIJÄ 1

Kyllä tätä ennen syö kuin selkäänsä ottaa.

TYÖNTEKIJÄ 3

Mukava joku raikkauskin...

TYÖNTEKIJÄ 1

Niin.

Työntekijä 1 avaa sanomalehden ja lueskelee sitä.

TYÖNTEKIJÄ 2

Niin. Se ei maksa mitään.

TYÖNTEKIJÄ 1

Mikä?

TYÖNTEKIJÄ 2

Vanheneminen. Se on ilmaista.

TYÖNTEKIJÄ 1

Jaa, niin no... saattaa olla niin...

Harjoittelija avaa ikkunan ja nojautuu ulos. Naakat puhelevat ulkona pihapuissa ja katonharjalla. Harjoittelija juo kahvia, haukkaa pullaa. Työntekijä 3 tulee myös ikkunan ääreen. Katselevat ja kuuntelevat hetken.

TYÖNTEKIJÄ 3

Mites, ensimmäinen työviikko takana?

HARJOITTELIJA

Joo... äkkiä tähän tottuu.

TYÖNTEKIJÄ 3

Niin. Tottumus on toinen luonto.

HARJOITTELIJA

Niinpä.

Hörppivät kahviaan hetken.

TYÖNTEKIJÄ 2

Mikä sitten on se ensimmäinen luonto?

Harjoittelija ja työntekijä 3 kääntyvät katsomaan. Myös työntekijä 1 nostaa päänsä lehdestä.

TYÖNTEKIJÄ 2

Ensimmäinen luonto, toinen... niin mikä se ensimmäinen on?

TYÖNTEKIJÄ 3

Jaa-a... niin...

Työntekijä 1 vilkaisee seinäkelloa.

TYÖNTEKIJÄ 1

Jaha. Se olis sitten aika...

Työntekijä 1 viikkaa lehden ja nykäisee sitten itsensä liikkeelle ja muut seuraavat häntä.

Työntekijä 3 taputtaa harjoittelijaa kaksi kertaa olkapäälle menneessään. Harjoittelija henkäisee vielä kerran, sulkee ikkunan ja seuraa sitten muita.

Työntekijät huuhtovat kahvimukinsa ja asettavat ne omille paikoilleen, sitten he panevat valkoiset takit jälleen ylleen, ottavat uudet kumihansikkaat laatikosta ja vetävät ne käteensä.

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä (kuin lentoasemalla tai satamassa).

Kamariorkesteri, viulisti heidän joukossaan, soittaa J.S. Bachin teosta Ich habe genug. Heillä on omat tavalliset arkivaatteet yllään.

Ajanenkeli seisoo ensimmäisenä liukuhihnalla. Hän seisoo selkä edellä tulevaan ja katsoo ihmisiä edessään. Ihmiset väistävät ajanenkelin katsetta.

Kun ajanenkeli on saavuttamaisillaan liukuhihnan pään, hän levittää siipensä auki ja laulaa. Ihmiset pelästävät, he tuijottavat elävää enkeliä. Ajanenkeli astelee liukuhihnaa pitkin takaisinpäin ja laulaa. Ihmiset peruuttavat enkelin edellä, kunnes he tajuavat kääntyä ympäri.

AJANENKELI

***Ich habe genug
Ich habe den Heiland, das Hoffen der Frommen,
Auf meine begierigen Arme genommen;
Ich habe genug!***

Pimeys.

Korvia huumaava jyly.

Valokiila ja siinä kuva: Nauta sulkee silmänsä.

Liukuhihna

Liukuhihna pitkässä käytävässä rullaa tasaisena koneena eteenpäin, eteenpäin. Nyt tyhjänä, autiona.

Vain moottori hyrisee hiljaa. Koneellinen ilmastointi humisee.

*Sitten liukuhihnan moottori sammuu ja hihna pysähtyy.
Ilmastointi hyrisee vielä hetken, sitten sekin lakkaa.*

Hiljaisuus.

ELÄJÄT – esiintymisjärjestyksessä:

Ihmisiä liukuhihnalla

Viulisti

Vanhempi

Lintutyttö

Pikkulintuja

Vanhus

Hölkääjä

Nainen ja koira

Toukka

Toinen hölkääjä

Ihminen joka näkee

Työntekijä

Harjoittelija

Naakkoja

Muurahaisia

Lapsi

Aikuinen

Aviomies

Riutunut vaimo

Teini

Maaria-hevonen

Vanha nainen

Sisko

Veli

Kamariorkesteri

Sairaanhoitaja

Ihmisiä muistotilaisuudessa

Nakkioskinpitäjä

Hevonen

Hölkääjä joka laulaa
Mies ja kolme koira: Jeppe, Kalle ja Raimo
Äiti
Jokelteleva lapsi
Ihmisiä supermarketissa
Pappi
Kauppias
Vartija 1
Vartija 2
Kana
Ihminen
Jill Bolte Taylor
Journalisti
Miuku-kissa (vainaja)
Puoliso
Keski-ikäinen mies
Solisti
Sisilisko
Kärpänen
Tyttö 1
Tyttö 2
Tyttö 3
Nainen
Andersson-kissa
Kala
Koira
Pistiäinen
Ihminen joka aivastaa
Ihmisiä ravintolassa
Ruskeapukuinen mies
Vaimo
Perheenpää

Perheenpään perhe kolmessa sukupolvessa

Tarjoilija

Vastapäätä istuva mies

Emakko

Työntekijä 1

Työntekijä 2

Työntekijä 3

Ajanenkeli

Nauta

NÄYTELMÄSSÄ ESIINTYVÄT KAPPALEET:

Hildegard von Bingen: Caritas abundat in omnia.

J.S. Bach: Sarabande: Violin Partita No. 2 d-molli, BWV 1004.

J.S. Bach: Matteus-passio: Erbarme dich, mein Gott, BWV 244.

J.S. Bach: Ich habe genug, BWV 82a:

Aarioiden 1 ja 3 alut; Ich habe genug ja Schlummert ein, ihr matten Augen.